

'Bij kinderen heb ik vaak waargenomen dat zij de neiging hebben om alle arme schepselen waar ze de baas over zijn te mishandelen.'

John Locke, 1693

Met dank aan Nathalie Palméro de Vals, Julien Messemackers, François Tessier en Valéria Vanguelov

Oorspronkelijke titel: Le Yark © Editions Grasset et Fasquelle, Paris, 2011

Deze uitgave: © 2021 Baeckens Books NV, Ontvoeringsplein 12, B-2800 Mechelen

www.baeckensbooks.com

Tekst: © Bertrand Santini

Illustraties: © Laurent Gapaillard

Omslagillustraties: © Laurent Gapaillard

Nederlandse vertaling: © Edward van de Vendel

Zetwerk Nederlandse vertaling: KaaTigo

Eerste druk: oktober 2021

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 958 5

D/2021/6186/2

NUR 283

YF Kinderen / tieners: fictie en waargebeurde verhalen

5AK Leeftijdscategorie: vanaf ca. 9 jaar

Trefwoorden: humor, vriendschap, liefde, monsters, ethiek, voorlezen

Bertrand Santini
Laurent Gapaillard

Vertaald door Edward van de Vendel

Baeckens

De Yark

Van alle soorten monsters die op aarde rondkruipen is de mens het wijdst verspreid.

Toch is er nog een andere soort die zeldzamer is en veel minder bekend.

Dat is de Yark.

De Yark houdt van kinderen.

Hij is gek op het gekraak van hun kleine botjes tussen zijn tanden en het opzuigen van hun zachte oogjes alsof het smeltende bonbonnetjes zijn.

Hij is dol op hun kleine vingertjes, op hun kleine voetjes, op hun kleine tongtjes, waar hij een munttakje aan toevoegt en ze daarna opknabbelt alsof het een zoetig en kleverig snoepje is.

Als een echte fijnproever vindt hij het ook heerlijk om hun brein leeg te slurpen, dat – schijnt het – naar marshmallows smaakt. Hij is absoluut geen racist en verslindt dus alle kleuren. Of ze nu zwart, geel of wit zijn, alle kinderen ter wereld hebben rood bloed en een smakelijk hart.

Pas op voor zijn beet...

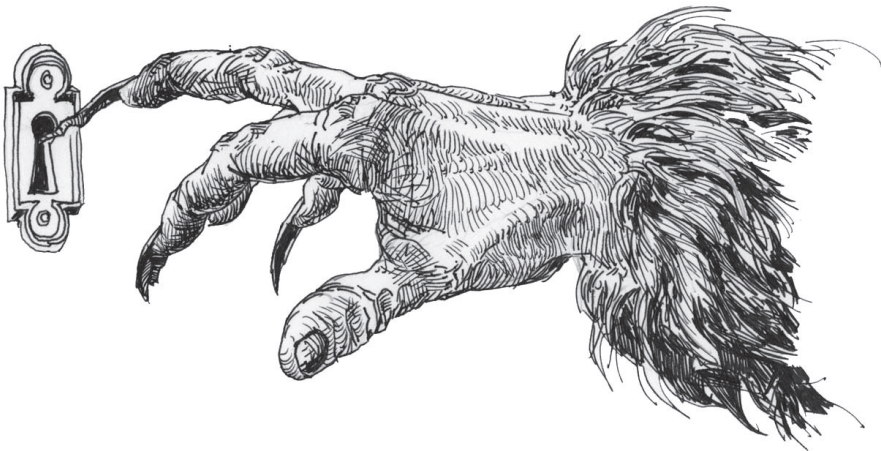
Deze zes meter lange reus heeft harde tanden!

Hij beweegt zich in stilte boven huizen waarin iedereen slaapt en de geur van vers vlees wijst hem in de nacht als een vuurtoren de weg.

Wees waakzaam!

Zijn hand draait jullie deurknop om...

En als die toch op slot blijkt te zitten, dan gebruikt hij zijn kromme nagels als sleutel.

Arme jullie! Jullie liggen te slapen en hij sluipt als een wolf over het parket, zonder dat het kraakt. Hij buigt zich over het bed om jullie geur op te snuiven.

Jummie! Het water loopt hem in de mond wanneer hij jullie amandel-en-verse-botergeur ruikt...

Jullie worden wakker en jullie vragen je af: is het al tijd voor het ontbijt?

En dat is dan jullie laatste gedachte.

Jullie doen je ogen dicht, en sperren ze dan opeens weer wijd open. Nee! Jullie dromen niet! Hij is er! Immens, als een zwarte maan. Er sijpelt kwijl van zijn hoektanden wanneer hij zijn kaken openspert...

En klaar. Afgelopen.

Pijnloos, geruisloos.

Jullie zijn opgepeuzeld, en jullie lievelingsknuffels kijken verstijfd en machteloos toe.

De Yark houdt ook erg van dieren. Maar die eet hij nooit, want die vindt hij echt veel te schattig om te verslinden.

De zwakte van monsters

Maar onder hun woeste uiterlijk verbergen monsters altijd een paar zwaktes die toch hun ondergang kunnen betekenen.

King Kong had een hart vol gevoelens, Dracula was bang voor de zon, Medusa kon niet tegen spiegels... en de Yark heeft een zwakke maag.

Zijn gevoelige buik verdraagt enkel en alleen het vlees van brave kinderen, zoals oude mensen soms alleen nog maar soep binnen kunnen houden.

Uit allerlei medische studies blijkt inderdaad dat door kattenkwaad de chemische samenstelling van een kind veranderd wordt. Als een kind een strek uithaalt distilleert zijn hart er een sterk gif uit en zijn of haar vlees wordt giftiger dan dat van een aspisadder.

De Yark verslindt vaak ondeugende kinderen, omdat hij alleen maar naar zijn buik luistert. Maar dan krijgt hij al snel spijt. Van leugenaars wordt hij misselijk, van wildebrassen krijgt hij puistjes en van deugnieten tandbederf. En kleine sadistjes? Die bezorgen hem diarree.

Och, wat een zwakke spijsvertering!

De Yark zou zich echt het allerliefst te buiten willen gaan aan woestelingen en gemeneriken, net als een geit die de wereld al kauwend ontdoet van brandnetels, onkruid en hondsgras.

Maar met een goed gevoel kun je je niet voeden.

Vooraf monsters niet.

De natuur kent geen moraal en trekt zich helaas niets aan van wie braaf is en wie niet.

En al sinds mensenheugenis hebben we dus moeten vaststellen dat het altijd de lieve kinderen zijn die als eerste worden opgevreten.

3

Moderne kinderen

O, wat verlangen de monsters terug naar de verloren tijd! Vroeger waren de kinderen nog lief en naïef. Dan hoefde je je alleen maar als grootmoeder te verkleden en je kreeg ze al in je klauwen.

Door het regelmatig consumeren van dat soort onschuldige engeltjes kreeg je, of het nu zomer of winter was, gegarandeerd een stalen gezondheid.

Helaas moet de Yark tegenwoordig op dieet. De moderne tijd brengt vrijwel geen handelbare kinderen meer voort.

In onze tijd wemelt het op aarde van de schobbejakken zoals het op een heksenkin wemelt van de wratten. De schoolklassen zitten vol met domme, gemene minimensjes, die als twee druppels water op hun ouders lijken.

Ze zijn nog geen drie turven hoog en ze vertonen al alle kwalijke mensentrekjes. Ze spelen cowboytje, ze lopen op te scheppen, maar zodra je het lampje in de gang uitdoet plassen ze in hun broek.

Om eerlijk te zijn: het zijn allemaal klets-kousen, lekkerbekken, ruziemakers, angsthazen, niksnutten en luilakken. Als ze als ragout niet zo lekker zouden smaken, zouden ze helemaal nergens goed voor zijn. Met hun onvolgroeide hersentjes kunnen ze nog niet eens de simpelste opdrachten uitvoeren. Eten, liegen en giechelen, dat is wat ze de hele dag doen.

Hadden ze nog maar enige intelligentie!

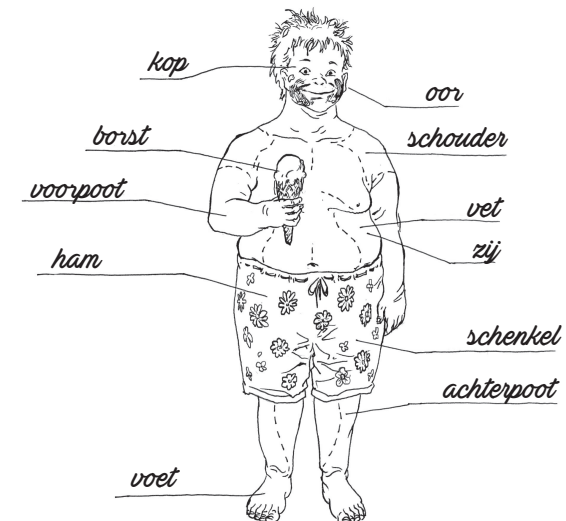
Maar er is geen spoor te vinden van diepe gedachten of van poëzie. De kinderen van tegenwoordig lachen alleen nog maar om verhalen over kak en pies.

Ach, wat lijkt de heerlijke tijd dat de Yark de ene na de andere vitaminerijke kleuter naar binnen kon schrokken toch lang geleden. Want ons huidige tijdperk heeft niet alleen de kinderziel veranderd. Het moderne kind is vetgemest door de voedsel-industrie en is zijn vroegere voedingswaarde kwijtgeraakt.

Zijn slappe, weke vlees bestaat nu voor twee derde uit cholesterol. Ook de hygiëne is betreurenswaardig. Kinderen zitten nu onder de bacteriën en uit voorzorg moet je ze tegenwoordig eerst koken voor je aan tafel gaat.

Nee, voor een reus met een kwetsbare maag zijn deze tijden niet gemakkelijk. En als diersoort die lijdt onder de vervuiling, het gebrek aan liefde en de juiste scholing plaatsen we de Yark nu in de categorie monsters die met uitsterven zijn bedreigd.

De lijst

Het is nacht.

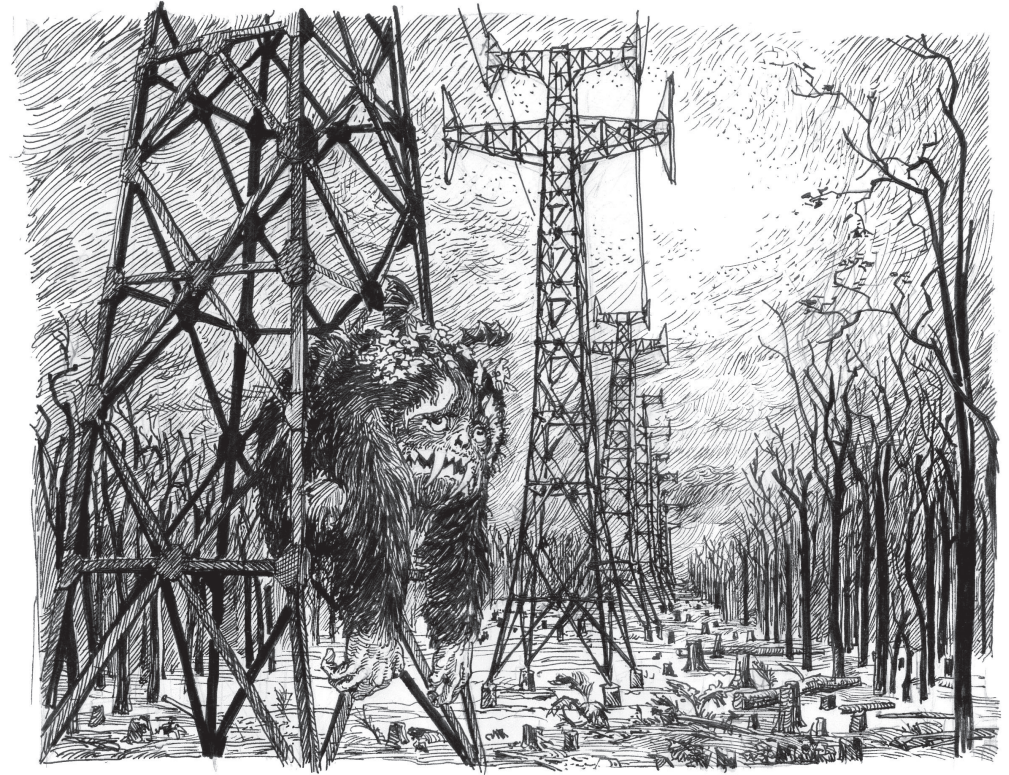
De Yark zwerft met getergde ziel rond in de omgeving van een woud dat geselsd wordt door een ijselijk koude wind.

Uitgeput schuilt hij onder een elektriciteitsmast.

Arme duivel! Zijn lege maag rommelt nog altijd van wanhoop, en het is al avond.

Hij kan de hele dag wel rondhangen bij scholen, pleinen en weeshuizen, maar alles wat hij ruikt is de geur van onverteerbare stouteriken.

‘Waar vind ik nog eetbare kinderen?’ klaagt het monster.

‘Er moeten er toch nog een paar zijn? Maar in deze wereld van rotzakjes is het zoeken naar een speld in een hooiberg!’

Eén vlokje, nog wat vlokken... De sneeuw begint te vallen.

De Yark weet zeker dat hij tegen Kerstmis van honger zal sterven.

En terwijl de tranen hem in de ogen springen, heft hij opeens zijn hoofd op en schreeuwt: ‘De bezorglijst van de Kerstman!

Natuurlijk, dat is het...’